

Kız ve Su Samuru

Jane MEADOW

Kız ve Su Samuru

Jane MEADOW

Her öğleden sonra okuldan sonra Emma, nehir kıyısındaki en sevdiği yere giden patikadan aşağı yürürdü. İçi eskiz defteri ve kalemlerle dolu yeşil kanvas çantasını taşırdı. Nehir, pürüzsüz taşların üzerinden akarken usulca şarkı söylerdi. Emma düz bir kayanın üzerine oturur ve gördüğü hayvanları çizmeye hazır bir şekilde eskiz defterini açardı. Sarı yağmur çizimleri güneşte parlardı ve gevşek bir at kuyruğu dalgalı koyu kahverengi saçlarını geride tutardı.

Emma nehirdeki canlıları izlemeyi çok severdi. Yusufçuklar suyun üzerinde vızıldayarak uçardı ve kurbağalar sazların arasından dışarı bakardı. Heykel gibi hareketsiz duran bir balıkçılı çizdi, sonra yanından kürek çekerek geçen bir ördek ailesini. Ela kahverengi gözleri hiçbir şeyi kaçırmazdı ve gülümsediğinde hafif çilleri kırışırdı. Hayvan çizmek onu sakin ve mutlu hissettirirdi. Hayvanlar korkmasın diye her zaman sessiz kalır ve uzakta dururdu.

Bir öğleden sonra Emma suyun kenarında yeni bir şey fark etti. Küçük kahverengi bir kafa dışarı çıktı, sonra kayboldu. Parlak kürklü ve daha açık ten rengi göğüslü, ince bir su samuru bir kayanın üzerine tırmandı. Karnının üzerinde pürüzsüz gri bir taşı dengeledi ve patileri arasında çevirdi. Emma sevinçle nefesini tuttu. Hemen, tamamen hareketsiz kalarak oyuncu su samurunu çizdi. O günden sonra su samuru neredeyse her öğleden sonra onun en sevdiği yeri ziyaret etti.

Emma su samuruna, dengelemeyi sevdiği küçük taştan esinlenerek Çakıl adını vermeye karar verdi. Onu saygılı bir mesafeden izledi, düz kayasından asla daha yakına gitmedi. Çakıl nehre dalar ve zarif halkalar çizerek yüzer, sonra küçük bir balık yemek için kendini dışarı çekerdi. Emma'nın kalemi sayfanın üzerinde uçarak minik bıyıklarını ve yuvarlak koyu gözlerini yakalardı. Böyle özel bir komşuya sahip olduğu için kendini şanslı hissederdi.

Başlangıçta Çakıl Emma'ya karşı temkinliydi. Emma çok hızlı hareket etse, suya geri kayar ve gözden kaybolurdu. Bu yüzden Emma sabırlı olmayı denedi. Fazladan hareketsiz oturdu ve yumuşak bir fısıltıyla konuştu. Yavaş yavaş Çakıl ona alıştı. Başını yana eğdi ve meraklı gözlerle ona bakardı. Emma yaban hayatıyla dostluğun zaman ve sessiz saygı gerektirdiğini öğrendi. Ona asla dokunmaya ya da yiyecek vermeye çalışmadı.

Bir gün Emma nehir kıyısına vardı ve nefesi kesildi. Plastik şişeler ve buruşuk ambalajlar kıyının yakınında yüzüyordu. Bir dala dolanmış bir olta misinası yumağı ve suda sallanan bir gazoz kutusu vardı. Çakıl kayasının üzerinde oturmuş, kafası karışmış görünüyordu. Emma'nın midesinde bir düğüm oluştu. "Burası senin yuvan," diye fısıldadı. Yardım etmek için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Kirlilik, sevdiği nehri tehdit ediyordu.

Okulda Emma öğretmeni Bayan Hart'a kirlenen nehri anlattı. Bayan Hart yuvarlak gözlüklerini burnunun üzerine itti, kıvrıkcık siyah saçları başını sallarken zıpladı. "Bu harika bir duyarlılık, Emma," dedi, zeytin yeşili saha ceketini düzelterek. "Bir sınıf temizlik projesi planlayalım. Birlikte gerçek bir fark yaratabiliriz." Emma'nın kalbi umutla doldu. Bayan Hart ona bir klipsli tahta ve kocaman bir gülümseme uzattı.

O öğleden sonra Emma arkadaşı Leo'yu oyun alanında buldu. Mavi beyzbol şapkasını ters takmıştı ve turuncu tişörtü çoktan toprakla lekelenmişti. "Leo, nehri temizlemeye yardım etmek ister misin?" diye sordu Emma. "Su samurlarını ve diğer hayvanları korumamız gerek." Leo'nun yüzü dişleri eksik bir gülümsemeye aydınlandı. "Beni de say!" diye sevindi. "Sınıftaki herkese soracağım. Nehri yeniden pırıl pırıl yapabiliriz!"

Ertesi sabah Bayan Hart sınıfı topladı. Nehirdeki hayvanların resimlerini gösterdi ve çöplerin onlara nasıl zarar verdiğini anlattı. "Eldiven takacağız ve çöp torbaları kullanacağız," dedi. "Keskin nesnelere asla dokunmayın. Ve her zaman bir arkadaşınızla çalışın." Leo hevesle elini salladı. "Torbalar için el arabamı getireceğim!" diye bağırdı. Emma başını salladı, at kuyruğu zıpladı. Herkes sevinçle bağırdı. Temizlik, yağmur da yağsa güneş de açsa cumartesi sabahı yapılacaktı.

Cumartesi günü Emma sarı yağmur çizmelerini giydi ve yeşil çantasını kaptı. Sınıf arkadaşlarıyla nehir kıyısında buluştu. Bayan Hart eldivenleri ve torbaları dağıttı, düdüğü boynunda asılıydı. Leo, çoktan ek malzemelerle dolu kırmızı el arabasını çekerek geldi. "Hadi gidelim, takım!" diye seslendi. Emma Çakıl'ı aradı ama o saklanıyordu. Yardım etmek için orada olduklarını anlayacağını umdu.

Sınıf bütün sabah çalıştı. Sazların arasından şişeleri çektiler ve sudan ambalajları topladılar. Emma köklerine dolanmış bir plastik poşet buldu ve onu nazıkçe kurtardı. Leo'nun el arabası, dolu torbaları geri dönüşüm yığına taşıırken takırdadı. Bayan Hart aralarında yürüyerek sıkı çalışmalarını övdü. "Harika iş, herkese!" dedi. "Nehri yeniden sağlıklı hale getiriyorsunuz." Emma'nın kolları yorgundu ama kalbi hafifti.

Güneş yükselirken Emma Çakıl'ı bir kayanın arkasından bakarken gördü. Çocukları meraklı gözlerle izliyordu. Yavaşça daha yakına yüzdü, gri taşı karnının üzerinde dengeliyordu. Emma nefesini tuttu. Çakıl kaçmadı. Yardım ettiklerini biliyor gibiydi. Diğer çocuklar hayretle nefeslerini tuttu. "Korkmuyor!" diye fısıldadı Leo. Emma gülümsedi. Sıkı çalışmalarını küçük dostu için şimdiden bir fark yaratıyordu.

Öğle yemeğinden sonra sınıf son bir hamle için toplandı. Nehir kıyısını baştan sona taradılar. Emma kayıp bir oyuncak tekne buldu ve onu bir kenara koydu. Leo parlak bir kaşık buldu ve güldü. Öğleden sonra nehir güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Bayan Hart düdüğünü çaldı. "Kutlama zamanı!" diye duyurdu. Çocuklar sevinçle bağırdı ve torbalarını üst üste yığdı. Emma birlikte başardıkları şeyle gurur duydu.

Ertesi öğleden sonra Emma düz kayasına döndü. Nehir berrak ve parlak görünüyordu. Çakıl doğruca kıyıya yüzdü, her zamankinden daha yakına. Sırtüstü yuvarlandı ve taşını karnının üzerinde dengeleyerek gösteri yaptı. Emma usulca güldü. Eskiz defterini açtı ve onu hızlı, mutlu çizgilerle çizdi. Çakıl artık ona daha çok güveniyor gibiydi ve bu güven değerli bir armağan gibi hissettiriyordu.

Emma o bahar önemli bir şey öğrendi. Yaban hayatına iyi bir dost olmak sabır ve özen gerektirir. Güveni aceleye getiremezsiniz ya da vahşi bir canlıyı sizi sevmeye zorlayamazsınız. Yalnızca izleyebilir, saygı duyabilir ve koruyabilirsiniz. Çakıl bir evcil hayvan ya da oyuncak değildi. Korunması gereken bir yuvası olan vahşi bir su samuruydu. Emma kendine, nehri onun ve tüm hayvan komşularının için her zaman temiz ve güvenli tutacağına söz verdi.

Haftalar sonra Emma kayasının üzerinde oturmuş, Çakıl taşını çevirirken onu çiziyordu. Nehir berrak ve temiz akıyordu ve yusufçuklar suyun üzerinde dans ediyordu. Leo yakınlarda su sıçratarak kurbağa arıyordu. Bayan Hart elinde klipsli tahtasıyla patikadan el salladı. Emma gülümsedi, çilleri kırıştı. Yaban hayatıyla dostluğun sessiz, özel bir şey olduğunu biliyordu. Ve Çakıl'ın yuvasını korumak için her zaman orada olacaktı.